

jest rynkowa cena CIF na granicy Unii przy wprowadzeniu na rynek Unii i konkurencyjna cena rynkowa przemysłu Unii. Twierdzenia wnoszącej odwołanie znajdują potwierdzenie w wyroku Sądu, Hansol Paper/Komisja, T-383/17^(?) (pkt 196–204).

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009 L 343, s. 51; sprostowanie Dz.U. 2010 L 7, s. 22).
- (²) Wyrok z dnia 2 kwietnia 2020 r. (T-383/17, Hansol Paper/Komisja, EU:T:2020:139).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 29 września 2021 r. w sprawie T-528/20, Kočner/Europoľ, wniesione w dniu 8 grudnia 2021 r. przez Mariána Kočnera

(Sprawa C-755/21 P)

(2022/C 73/23)

Język postępowania: słowacki

Strony

Wnoszący odwołanie: Marián Kočner (przedstawiciele: M. Mandzák i M. Para, advokáti)

Pozostali uczestnicy postępowania: Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania, Królestwo Hiszpanii

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku w całości;
- Przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- Nakazanie Sądowi wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie zwrotu kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie wskazuje na dwa zdarzenia wywołujące szkodę. Odwołanie obejmuje ogółem sześć zarzutów. Sąd dokonał błędnej oceny sprawy pod względem prawnym i błędnie zastosował prawo materialne w szczególności w odniesieniu do odpowiedzialności solidarnej strony pozwanej i państwa członkowskiego za szkodę, dokonał błędnej wykładni prawa krajowego, błędnie ustalił brak związku przyczynowego między zachowaniem strony pozwanej a zdarzeniem wywołującym szkodę, a także uzasadnił zaskarżony wyrok w sposób niewystarczający oraz przeinaczył dowody.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 29 września 2021 r. w sprawie T-447/18, TUIfly GmbH/Komisja Europejska, wniesione w dniu 10 grudnia 2021 r. przez TUIfly GmbH

(Sprawa C-763/21 P)

(2022/C 73/24)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: TUIfly GmbH (przedstawiciele: adwokaci L. Giesberts i D.J. Westarp)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie w całości wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 29 września 2021 r. w sprawie T-447/18 i stwierdzenie nieważności art. 7 i 8, a także art. 9, 10 i 11, w zakresie, w jakim odnoszą się one do art. 7 i 8 decyzji Komisji (UE) 2018/628 z dnia 11 listopada 2016 r. w sprawie pomocy państwa SA.24221(2011/C) (ex 2011/NN) udzielonej przez Austrię na rzecz portu lotniczego w Klagenfurcie, spółki Ryanair i innych przewoźników lotniczych korzystających z tego portu lotniczego (Dz.U. 2018, L 107, s. 1);
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania w obu instancjach

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie dwa zarzuty.

Po pierwsze, Sąd dokonał w zaskarżonym wyroku błędnej wykładni art. 107, ust. 1 TFUE i w ten sposób naruszył prawo Unii. W kontekście art. 107 ust. 1 TFUE Sąd przekroczył, stosując zasadę inwestora działającego w warunkach gospodarki rynkowej, granice wykładni dopuszczalnej w prawie Unii.

Z jednej strony Sąd, podobnie jak Komisja, niesłusznie uznał, że wnoszącej odwołanie została przyznana korzyść. Sąd, stosując zasadę inwestora działającego w warunkach gospodarki rynkowej, wbrew prawu sformułował szereg niezgodnych z prawem uwag. Przede wszystkim Sąd dokonał wykładni art. 107 ust. 1 TFUE nie w sposób czysto obiektywny, lecz w sposób subiektywny. Sąd (przywołując stanowisko Komisji) oparł się przy tej okazji na okoliczności, że państwo członkowskie przed zawarciem umowy nie opracowało planu biznesowego. W rozpatrywanym okresie nie było to jednak zgodne z orzecznictwem ani z praktyką administracyjną, wobec czego Sąd naruszył zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań i zakaz działania prawa wstecz.

Ponadto Sąd oparł swoją analizę wyłącznie na rentowności krótkoterminowej, pomimo że takie podejście jest według orzecznictwa sądów europejskich błędne i nie odpowiada praktyce administracyjnej w rozpatrywanym okresie. Sąd przy tej okazji zastosował do umów, w sposób retroaktywny i niezgodny z prawem, wytyczne w sprawie sektora lotnictwa, które zostały wydane dopiero po zawarciu umów marketingowych. Samo zastosowanie było zresztą nieprawidłowe. Sąd oparł swoje rozważania na rzekomych cechach szczególnych sektora tanich lotów, które nie istniały w rozpatrywanym okresie.

Wnosząca odwołanie podnosi, że uwzględniając należycie kwestie dotyczące długoterminowej rentowności i bez wymienionych naruszeń istnienie pomocy państwa z tytułu art. 107 ust. 1 TFUE zostałyby zanegowane.

Po drugie, wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że w odniesieniu do możliwego uzasadnienia pomocy państwa niewłaściwie zastosował art. 107 ust. 3 TFUE i dopuścił się oczywistych sprzeczności.

Wybrane przez Sąd kryterium oceny (oparte wyłącznie na rentowności niektórych połączeń lotniczych wykonywanych przez wnoszącą odwołanie) było błędne z materialnego punktu widzenia, ponieważ nie uwzględniało wyraźnego rozróżnienia wynikającego z systematyki regulacji pomiędzy stanem faktycznym i uzasadnieniem. Kryterium w żaden sposób nie odpowiadało zresztą (w szczególności jeśli chodzi o umowę marketingową z 2003 r.) praktyce administracyjnej i właściwemu orzecznictwu, które były istotne w rozpatrywanym okresie. Inaczej niż miało to miejsce w przypadku pomocy państwa przyznanej na rzecz lotniska, w przypadku wnoszącej odwołanie Sąd całkowicie pominął, niezgodnie z prawem, potrzeby regionu Karyntia w zakresie transportu. Istnieje, ze względu na bliskość lub nawet tożsamość interesów, jeśli chodzi o pomoc państwa przyznaną na rzecz lotniska i na rzecz wnoszącej odwołanie, nieusuwalna sprzeczność w ocenie. Sąd nie uwzględnił podstawowych kryteriów oceny, o których mowa w art. 107 ust. 3 TFUE i tym samym naruszył ów przepis.

Wnosząca odwołanie podnosi, że w przypadku dozwolonego zastosowania art. 107 ust. 3 TFUE uzasadnienie pomocy państwa zostałyby zaakceptowane.